

[Holger K. Nielsen]

Jeg vil gerne indledningsvis nævne et sted i bemærkningerne, hvor jeg måske synes, der ligger sådan lidt af en påkaldelse af de højere kræfter, når man tror på, at markedskræfterne vil få denne positive effekt. Forslagsstillerne skriver om det, at man får markedskræfter ind:

»Der slippes hermed en tiger løs i det offentlige system, som meget vel kan betyde en revolution af måden, den offentlige sektor virker på.«

Nu ved jeg ikke, om det er en variant af et benzinselskabs gamle reklame om at komme en tiger i tanken, men hvis man tager det bogstaveligt, vil jeg da nok tro, at det vil få nogle temmelig utilsigtede konsekvenser, hvis man slipper en tiger løs i den offentlige sektor. Jeg tror, at en stor del vil blive ædt, og at det vil skabe megen ravage. Det er måske også det, der er meningen med forslaget, og når man tænker på, at Fremskridtspartiet opstod ud fra, at man ville have den offentlige sektor nedbrudt, forstår jeg godt billedet, men jeg bryder mig alligevel ikke om det. Det er altså ikke vores politik, må jeg sige, at slippe tigre løs i den offentlige sektor. Tigre har bedst af at stå i Zoologisk Have bag hegn – måske også nede i junglen i Afrika. Men i hvert fald når de er her i Danmark, foretrækker jeg, at de står bag hegn i Zoologisk Have; jeg bryder mig ikke om, at de løber rundt i den offentlige sektor og æder de små børn!

I denne fornyelsesdiskussion har vi to hovedoverskrifter: demokrati og solidaritet. Vores svar er ikke markedskræfter, det er i langt højere grad, at brugerne får demokratisk indflydelse, at man gør det reelt og i den forstand giver mindre magt til politikerne, og det har jeg ikke noget imod. Men vi er grundlæggende imod den opfattelse, at brugerindflydelse skal være forbrugerindflydelse, at vi skal være forbrugere, ligesom kunne vælge, som vi vælger i supermarkedet. Vores opfattelse er, at der skal være reel medindflydelse på nogle solidariske løsninger i den offentlige sektor, og det er en langt vigtigere målsætning at tage fat på. Det er også det, der ligger bag vores oplæg om den offentlige sektor.

Og med hensyn til det solidariske: Hr. Klaus Hækkerup var inde på uddannelsessektoren, hvordan brugerbetaling dér og den måde, dette er lagt op på, vil give nogle utilsigtede eller måske tilsigtede, men i hvert fald asociale kon-

sekvenser omkring uddannelserne, og det tilsvarende gælder sundhedssektoren. Erfaringen viser jo, at det danske sundhedssystem da kan have problemer, nuvel, nuvel, men det er alligevel ganske billigt i forhold til andre sundhedssystemer. I forhold til det amerikanske, som er markedsstyret, er det fundamentalt både bedre virkende og langt billigere.

Vi må erkende – det ved jeg ikke om hr. Kim Behnke vil, men det er vigtigt at erkende – at der også er begrænsninger i at køre markedsøkonomi ind i alle mulige sammenhænge. Det er godt nok, når man skal fordele gulerødder, kartofler, mel, havregryn osv., men når det drejer sig om at skulle løse nogle solidariske opgaver i samfundet og også i forhold til at få et reelt demokrati til at fungere, så mener vi ikke, det er det rigtige. Derfor er vi som udgangspunkt negative over for tankerne her, men forslagsstillerne skal endnu en gang have tak for, at de fremsætter et forslag, der så klart fremlægger nogle ideer om, hvad man vil med den offentlige sektor.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kunne ikke have så svært ved at tilslutte sig titlen, den er jo meget kort. Men når man så går i gang med bemærkningerne, som i modsætning til titlen fylder utrolig meget, må man sige, at det er umuligt at stemme for forslaget. Så skulle vi være enige i bemærkningerne, og det er vi ikke. Ergo kan vi ikke stemme for forslaget.

Der er kommet nogle forslag fra Socialdemokratiet, som vi i hvert fald langt hen ad vejen var meget positive over for. Vi har hørt finansministerens tale, og den var vi også meget enige i. Vi er nok enige i princippet i, at vi skal have så stor frihed og så store valgmuligheder som overhovedet muligt, men vi er også enige i, at det ikke er noget, man bare lige kan gøre fra den ene dag til den anden. Det er ikke noget, man kan gøre på samme måde på alle områder. Vi må tage hvert eneste område op til drøftelse og se, hvor meget vi kan gøre for sundhed, hvor meget vi kan gøre for uddannelse, osv. osv. Vi kan ikke bare sige, at nu indfører vi brugerbetaling over det hele. Det må have en betydning, en funktion, der må være en mening med at gøre det. Vi mener også, at skal vi indføre brugerbetaling, må man også lette skatten. Det er vi enige i; det er klart, at det må